

Vești misionare

Trimestrul 4, 2016

Diviziunea Intereuropeană

Traducere: Loredana Sîrbu

evs
editura viață și sănătate

1 octombrie

Convertirea unui pușcăriaș (1)

Alexandru Marin era un om cunoscut organelor de cercetare penală din România. Numele și fotografia lui apăreau în sediile polițiilor din toată țara. Mai bine de o treime din viață și-o petrecuse în penitenciar.

Totuși el nu se încadra în profilul clasic al infractorului înrăit. Era un om educat, poliglot, un artist și un designer promițător, iar viitorul lui părea luminos. Pe când avea cincisprezece ani, fratele lui mai mare, în vârstă de optsprezece ani și campion național, și-a pus capăt vieții. Din momentul acela, părinții îndurerați și-au revărsat dragostea asupra lui și și-au legat de el toate speranțele de viitor. Însă el și-a făcut prieteni nepotrivii.

Prietenii aceștia aveau ca mod de distracție încălcarea legii.

„Știam ce puteam păți dacă eram prinși”, povestește el.

În cele din urmă, Alexandru a fost arestat și închis. Închisoarea s-a dovedit a fi o bună școală de delincvență și, în scurta perioadă petrecută acolo, a devenit un infractor și mai abil. S-a implicat în și mai multe activități ilegale și, în final, a intrat în legătură cu mafia.

Alexandru s-a căsătorit cu o fostă colegă de școală, care știa foarte bine ce fel de om era, dar care spera să-l schimbe. Însă el nu avea nicio dorință să fie schimbat. S-a hotărât să fugă în Iugoslavia și să o cheme și pe ea ulterior, după ce avea să nască. A reușit să treacă granița, dar nu avea niciun ban.

„Am fost nevoiți să furăm ca să avem ce mânca”, spune el.

A fost iarăși arestat și închis într-un centru de detenție de maximă securitate.

Cu o zi înainte de a fi eliberat, o femeie care lucra în închisoare l-a anunțat că urma să fie deportat în România. Vestea aceasta

a sunat pentru el ca o pedeapsă cu moartea. Cu pila metalică obținută de la această femeie, s-a apucat, împreună cu colegii lui de celulă, să taie barele ferestrei. Ca să acopere hârșăitul pilei, cântau tare și făceau gălăgie. Fereastra era foarte îngustă și au fost nevoiți să se dezbrace de cămași și să se ungă cu cremă de ras pentru a se putea strecura prin ea. Iată ce povestește el că s-a întâmplat după aceea:

„Am încercat să evadăm patru dintre noi. Trei am reușit să ieșim din închisoare și să fugim în câmpul cu porumb din apropiere. Era toamna târziu și, neavând nici cămașă și nici haină, îmi era frig. I-am auzit pe gardieni cum ne căutau cu câinii polițiști. La un moment dat, am auzit niște urlete și mi-am dat seama că l-au prins pe colegul meu de celulă. Atunci am făcut prima mea rugăciune: «Doamne, ajută-mă!», am zis. «Dacă mă ajuți să scap, o să-mi schimb viața.» M-am rugat din toată inima, dar, după ce am reușit să evadez, am uitat ce promisiune îmi făcusem lui Dumnezeu.”

(Va continua.)

8 octombrie

Convertirea unui pușcăriaș (2)

Alexandru a fugit în Norvegia, unde s-a implicat în traficul de droguri. Era să-și piardă viața de două ori în încăierările cu cuțite și pistoale. Dar, fiindcă scăpase, s-a gândit că era invincibil datorită puterii lui Satana.

Nu după mult timp, a fost arestat pentru trafic de droguri și trimis înapoi, în România. Aici a intrat în traficul de arme. Socrul lui s-a supărat foarte tare când a descoperit cu ce se ocupa și a sunat la poliție.

Sentiința a fost doi ani de închisoare. Conducerea penitenciarului epuizase cu el toate măsurile de îndreptare posibile și ajunsese la exasperare. Într-un ultim efort de a-l potoli, i-au dat în grijă sala de activități sociale din cadrul închisorii. Sarcina lui era să aranjeze scaunele, să îi ofere vorbitorului cele necesare etc. În acest fel, a fost nevoit să participe la toate prezentările care aveau loc acolo.

În această sală, se desfășurau servicii religioase, printre care și servicii religioase susținute de evangheliști laici adventiști. Alexandru avea o plăcere deosebită să-i încurce pe vorbitori cu întrebări grele. Ba chiar citea Biblia ca să găsească chichițe cu care să-i pună în dificultate.

Cu toate acestea, combătând religia, a asistat la foarte multe predici și, punând întrebări, a primit foarte multe răspunsuri. Treptat, a ajuns să afle despre dragostea lui Dumnezeu. Într-o ocazie, evanghelistul laic l-a invitat să înalțe o rugăciune. Surprins de această cerere, s-a rugat, dar nu și-a putut aduna gândurile.

La sfârșit, evanghelistul i-a spus, punându-i mâna pe braț: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu!”

Adânc mișcat de aceste cuvinte, Alexandru a început să studieze Biblia serios, ca să descopere credința și mângâierea sufletească și nu chichițe cu care să-i încurce pe vorbitori. A înțeles că aceasta era credința.

Deținuții și gardienii au observat diferența. Purtarea lui a devenit amabilă și respectuoasă. Când îl întrebau de ce se purta așa, el le spunea că Dumnezeu îl schimbase.

Alexandru l-a rugat pe evanghelistul laic să-i dea de știre soției lui, care locuia în București, despre schimbarea petrecută în viața lui. Soția lui a primit vestea cu mirare. Îi venea greu să creadă că era adevărat. În ultimele luni de detenție, Alexandru a devenit instructor pentru colegii săi.

După eliberare, a petrecut ore în șir împreună cu soția lui, Florentina, în discuții serioase și în studiu biblic. Pas cu pas, i-a dezvăluit vestea minunată despre dragostea lui Dumnezeu și mântuire. Ea a ajuns astfel să cunoască ce Putere îl transformase pe soțul ei dintr-un infractor înrăit într-un bărbat amabil, blând și iubitor.

Primele luni după eliberare au fost deosebit de grele pentru el. Prietenii interlopi făceau presiuni asupra lui ca să reentre în lumea profitului ilegal. El însă a rămas ferm la decizia luată.

Mai târziu, Alexandru și Florentina au primit botezul amândoi, într-o biserică din apropierea închisorii în care el se convertise.

Adaptare după o relatare scrisă de Ion Buciuman, București, România.

15 octombrie

Un gol în suflet (1)

Fiind mezina familiei și singura fată, Elena a fost iubită foarte mult de părinți. Cu toate acestea, simțea în adâncul sufletului ei un gol pe care nu și-l putea explica. Prietenii au invitat-o la discotecă, să danseze și să se distreze, dar părinții nu i-au dat voie.

O altă prietenă a rugat-o să vină cu ea la o biserică adventistă. Elena știa că adventiștii erau oameni buni și de încredere, dar bunica i-a spus că ortodocșii credincioși nu intră în biserici protestante. A decis atunci să refuze invitația.

Mai târziu, altcineva a invitat-o să participe la o Săptămână de Rugăciune. Gândindu-se că nu era vorba de serviciul religios obișnuit de sâmbătă, i-a cerut permisiunea tatălui ei și s-a dus, mai mult ca să afle cum era în alte biserici. A participat seară de seară și a aflat pentru prima oară despre Isus, despre dragos-

tea Lui, despre sacrificiul Lui pentru ea și despre revenirea Lui. Pentru prima dată în viață se simțea fericită. Dorind să afle mai multe, a mers și la serviciul divin de sâmbătă.

Când a auzit că avea de gând să frecventeze această biserică, tatăl ei s-a supărat foarte tare. Însă ea descoperise dragostea lui Hristos și setea ei de adevăr era foarte mare. Sâmbăta următoare, s-a pregătit să plece, dar, când să iasă pe ușă, tatăl ei a oprit-o, zicându-i:

– În casa asta există o singură religie. Nimeni să nu aducă altă religie în casa mea!

Elena a continuat să citească Biblia acasă și a descoperit adevăruri noi, inclusiv adevărul că sâmbăta este ziua de odihnă a lui Dumnezeu. Își dorea mult să meargă la biserică, dar părinții nu-i permiteau. Le-a spus atunci că dorea să-i facă o vizită bunicii. A stat câteva minute la ea și după aceea s-a dus la biserică. Bunica și-a dat seama de planurile ei și i-a atras atenția că părinții ei aveau să se supere.

O vecină văduvă a aflat de dorința ei și i-a propus ca vineri seara să vină la ea și să plece pe furiș la biserică. Elena avea grijă de fiecare dată să iasă din biserică înainte de încheierea serviciului divin, pentru a nu fi văzută în compania adventiștilor.

(Va continua.)

22 octombrie

Un gol în suflet (2)

După câteva săptămâni de mers la biserică pe furiș, Elena și-a dat seama că nu făcea bine să-și păcălească părinții pentru a se putea închina lui Dumnezeu și că Dumnezeu nu putea aproba

minciuna. S-a decis atunci să spună adevărul, indiferent de consecințe.

Numai că tatăl ei avea deja unele bănuieli. Într-o vineri seara, a văzut-o intrând în casa vecinei și plecând de la ea după o jumătate de oră. S-a dus la vecină, a întrebat-o unde plecase, iar văduva i-a spus că fata urma să se întoarcă într-o jumătate de oră. În seara aceea însă, Elena a fost atât de mișcată de predica despre patimile lui Isus, încât n-a putut ieși din sală decât după încheiere.

În drum spre casă, i-a venit în minte un gând: *Dacă Dumnezeu a suferit atât de mult pentru mine, poate că și eu va trebui să sufăr pentru El. Voi fi credincioasă și vor cere putere de la Isus.* Nu-și închipuia în clipa cea cât de aproape era clipa suferinței!

Încântată de predica ascultată, s-a dus întâi la vecina văduvă. Aceasta a prevenit-o:

– Ai grijă! Tatăl tău este foarte furios!

Când a intrat în casă, tata o aștepta. A început să țipe la ea și s-o întrebe pe unde a umblat.

– Am fost la biserică, i-a spus ea. Mi-a plăcut foarte mult.

– De azi înainte, îți interzic să te duci la biserică! Să nu mai ai nimic de-a face cu adventiștii!

A intrat apoi în camera ei, i-a luat toate cărțile religioase și le-a rupt. Le-a aruncat pe o grămadă de gunoi din curtea casei și le-a dat foc.

A recurs după aceea la toate metodele posibile pentru a o convinge să renunțe la această „nebunie”, cum o numea el. Însă ea îl cunoscuse pe Dumnezeu și nu putea să nu-L urmeze. Când l-a anunțat de hotărârea ei, tata a început să urle:

– Dacă ești obraznică, te omor! De azi înainte nu mai ești fata mea!

– Da, a răspuns ea. Poate că nu mai sunt fiica ta, dar sunt fiica lui Dumnezeu!

Într-o sâmbătă, Elena s-a trezit devreme, pe când toți ai casei dormeau, hotărâtă să se ducă la biserică, în ciuda amenințărilor. Când era pe punctul să iasă din casă, tatăl ei a văzut-o.

– Unde pleci? a întrebat-o el.

– La biserica adventistă, a răspuns ea.

– Bine, i-a spus el domol. Dar să nu stai mult!

Mai târziu, când s-a întors acasă, tatăl ei a întrebat-o:

– Cine ți-a dat voie să mergi la biserică?

– Păi, tu!

– Când ți-am dat voie? a întrebat-o el vădit tulburat.

– De dimineață. Nu-ți mai amintești?

Tensiunile dintre ei au crescut și viața era din ce în ce mai dificilă pentru ea. Dar nu avea pe nimeni altcineva la care să locuiască.

(Va continua.)

29 octombrie

Un gol în suflet (3)

Într-o vineri seara, Elena a plâns pe tot parcursul serviciului divin. Pastorul venit în vizită a observat și s-a interesat la pastorul bisericii despre problema ei. Când a aflat că avea necazuri cu părinții, i-a propus să vină acasă la el și să lucreze ca bonă pentru copiii lui. Elena i-a mulțumit pentru oferta generoasă, dar, știind că tatăl ei nu va accepta ușor ca ea să lucreze pentru un adventist, i-a cerut un timp de gândire.

Săptămâna următoare, Elena a insistat pe lângă tatăl ei s-o lase să lucreze pentru această familie, însă el era de neclintit.

– De ce nu mă lași? I-a întrebat ea într-un final. Mi-ai spus că n-am decât să mănânc ce-mi dau adventiștii, dar nu mă lași să lucrez pentru ei!

În cele din urmă, tatăl ei s-a lăsat înduplecat. Cât s-a bucurat Elena! Avea să locuiască la o familie de adventiști și putea, în sfârșit, să participe nestingherită la toate serviciile divine și la închinarea din familie. În sfârșit, putea să citească fără teamă Biblia și alte cărți religioase! În acel an în care a stat la familia pastorului, a crescut spiritual foarte mult. Dar pastorul s-a mutat în altă parte, iar ea a fost nevoită să se întoarcă acasă.

Între timp, fratele ei emigrase în Spania. Elena l-a rugat pe tatăl ei s-o lase și pe ea să plece. Convins că băiatul lui avea s-o țină departe de adventiști, a lăsat-o. În schimb, fratele ei i-a spus imediat ce a venit s-o ia din autogară:

— Sâmbăta asta mergem la biserică!

El participa deja la serviciile divine din Sabat! După o perioadă, Elena a decis să primească botezul.

Totuși timpul trecea și, nereușind să-și găsească de lucru, a început să ia în calcul întoarcerea în România. Dar fratele ei i-a atras atenția:

— Unde îți este credința? Eu am crezut că ai încredere în Dumnezeu!

Elena și-a dat seama ce influență avea asupra fratelui ei și s-a hotărât să fie puternică. S-au rugat amândoi pentru un loc de muncă și a primit răspuns la rugăciune în scurt timp: a găsit de lucru la o familie care i-a permis să aibă sâmbăta liberă.

Acum, tatăl Elenei regretă cuvintele aspre rostite, dar i-a spus totuși că, dacă are de gând să se întoarcă acasă vreodată, va trebui să renunțe la religia ei. La religia ei însă, spune ea, nu va renunța niciodată!

*Elena Mocanu locuiește în Coslada, o suburbie a Madridului,
Spania.*

Frumos la timpul lui Dumnezeu (1)

Mihaela s-a născut într-o familie de profesori și este singurul lor copil. Relația cu părinții ei a fost dintotdeauna foarte strânsă și plină de afecțiune.

Mama ei a început să frecventeze Biserica Adventistă în vremea când ea avea optsprezece ani. Tatăl ei n-a avut nimic împotriva, dar ea a început să obiecteze. Îndrăzneala să-i conteste noile decizii. Când a văzut că mama a renunțat la bijuterii, i-a spus că părea „neîmbrăcată”. Cu toate acestea, o iubea și nu dorea să strice relația cu ea.

După aceea, a intrat la facultate. Gândurile îi zburau deseori spre Dumnezeu și spre religie. Reflecta la convingerile adventiste pe care i le împărtășise mama și uneori chiar le apăra în discuțiile cu colegii. Totuși interesul ei pentru religie nu trecea de acest prag. Își spunea că era tânără și că avea în față o viață întregă ca să ia o decizie cu privire la Dumnezeu și la religie.

În timpul facultății, a cunoscut un tânăr admirat de toate fetele. Era un băiat foarte frumos care provenea dintr-o familie bogată. Și, dintre toate fetele, el a ales-o pe ea! S-au căsătorit când ea avea 21 de ani. Mihaela s-a considerat foarte norocoasă că a găsit un asemenea soț.

Cu toate acestea, când mergeau în vizită la socri, se simțea stingheră, pentru că ei nu erau afectuoși și nu le plăcea să-și petreacă timpul împreună.

După nuntă, socrii au încetat să-i plătească soțului ei taxele de studii, iar ea a absolvit facultatea, s-a angajat și l-a ajutat să și le achite. De obicei, sâmbăta nu mergea la serviciu și se ocupa de gospodărie. Dar avea remușcări pentru că știa de la mama ei cum trebuie respectat Sabatul.

Timpul trecea și soțul ei nu reușea să termine studiile. Au început să apară problemele în relația lor. Când situația devenea critică, ea îl implora pe Dumnezeu s-o ajute, promițându-I să devină adventistă. Dar, după ce problema se rezolva, ea își uita promisiunea.

Într-o zi însă, socrii au aflat că băiatul lor îi mințise spunându-le că a terminat studiile și s-au supărat pe el. L-au certat că era leneș și cheltuitor și i-au cerut să elibereze de îndată apartamentul pe care i-l făcuseră cadou. Mihaela era la serviciu când a primit vestea aceasta de la soțul ei.

– O să renunț la facultate și o să muncesc cu mâinile mele pentru familia mea! i-a promis el atunci, făcând pe eroul.

Necăjită, Mihaela a venit acasă și și-a strâns lucrurile. Au hotărât să se mute la sora ei, care locuia în același oraș. În perioada următoare, ea a lucrat, iar el se ocupa de obținerea vizelor pentru plecarea din țară.

Va continua.

12 noiembrie

Frumos la timpul lui Dumnezeu (2)

Mihaela avea un loc de muncă și se ocupa de gospodărie, dar soțul ei nici nu lucra, nici nu învăța. Într-o zi, a venit cu vestea că primise viză pentru Spania, dar că viza ei nu ieșise încă. A plecat în Spania înaintea ei.

După plecarea lui, ea a locuit la socri. Având destul timp liber, s-a pus pe citit cărțile religioase pe care i le dăduse mama ei. Când a primit viza, și-a făcut bagajul și l-a promis lui Dumnezeu că, dacă avea să-i refacă relația cu soțul ei, avea să se boteze cu prima ocazie.

În Spania, au locuit într-un apartament unde mai stăteau alte două familii și o femeie necăsătorită. Surpriza a fost că una dintre familii era adventistă și că îl invitase pe soțul ei la biserică. În Sabatele următoare, li s-a alăturat și ea.

Și-a găsit de lucru ca bonă, dar trebuia să rămână cu familia respectivă de luni dimineața până vineri seara. Putea să fie împreună cu soțul ei numai în weekend.

Lucrurile păreau a merge bine. Soțul ei și-a găsit de lucru, iar ea spera că aveau să-și ia cât de curând un apartament al lor.

Dar unul câte unul oamenii au început să-i atragă atenția că soțul ei petrecea prea mult timp cu femeia necăsătorită care locuia în același apartament cu ei. Observase și ea că cei doi aveau o purtare prea familiară, însă amândoi au negat că ar fi fost ceva între ei.

Apoi, soțul ei și-a pierdut interesul pentru biserică. A început să-i ceară să gătească pentru el în Sabat sau să meargă la cumpărături. Dacă l-a refuzat, a amenințat-o că se duce la cumpărături cu cealaltă femeie. În final, a cedat și s-a dus. Dar s-a simțit groaznic și a luat hotărârea de a nu-i mai face pe plac.

Săptămâna următoare, a venit în vizită pastorul adventist și Mihaela l-a anunțat că dorea să se boteze. La câteva zile de la decizia ei, șeful soțului ei i-a confirmat că soțul ei și cealaltă femeie aveau o relație mai mult decât amicală. Mihaela i-a cerut femeii să fie sinceră și să spună dacă avea o relație cu soțul ei, iar ea a mărturisit că da. Mihaela a simțit atunci că nu se mai putea întoarce la apartament și i-a cerut familiei la care lucra să rămână la ei și în weekend.

Cu toate că și-a pierdut soțul, Mihaela este fericită cu Isus, prietenul ei statornic, care i-a dat credința și puterea necesară de a depăși această situație grea. Îi place să vadă cum îi conduce Dumnezeu viața, iar părinții ei sunt fericiți că și-a predat viața lui Hristos prin botez.

Mihaela Budău locuiește în Coslada, Spania.

Minciunile Diavolului (1)

Rui este un tânăr din Portugalia. El a locuit până la vârsta de șapte ani la bunicii lui. Când bunicii au murit, a început să-l frământa o întrebare: Ce se întâmplă cu omul după ce moare? Dar unchiul lui, la care se mutase, n-a știut să-i spună ce se întâmplă.

Așa a pornit Rui în lunga căutare după răspunsuri. A început să meargă la Școala Duminicală la o biserică din zona unde locuia unchiul său, sperând să afle o explicație. De asemenea, repeța des rugăciunile învățate pe de rost, sperând să se apropie de Dumnezeu. Totul părea în zadar!

Mai târziu, în setea lui de a-L cunoaște pe Dumnezeu, a cumpărat o Biblie. Dar fusese învățat că oamenii simpli nu o pot înțelege. A așezat-o pe un raft la loc de cinste, dar nu a deschis-o.

Într-o zi, în timp ce ștergea praful de pe raft, a luat Biblia în mână și ea s-a deschis instantaneu la Exodul 20. Ochii i-au căzut pe titlul „Cele Zece Porunci”. S-a așezat și le-a citit pe toate. Le știa pe de rost de la biserică, dar, spre marea lui mirare, poruncile din Biblie erau altfel.

Duminica următoare l-a întrebat pe preot de ce poruncile pe care le memorase el erau diferite de cele din Biblie. Preotul nu l-a lămurit, ci s-a limitat să-l sfătuiască să respecte poruncile bisericii și să le lase în pace pe cele din Biblie. A fost dezamăgit. De frustrare, nu s-a mai dus la biserică. Simțea că îi lipsea ceva esențial.

Și-a amintit apoi că auzise de la rude cum că bunica ar fi vorbit la viața ei cu spiritele. S-a întrebat dacă nu cumva avea și el această capacitate. Nemulțumit că nu putea găsi nicăieri un răspuns, s-a gândit că l-ar putea găsi direct la morți.

A participat la niște ședințe spiritiste și a început să simtă lângă el prezența unei ființe supranaturale. S-a implicat adânc în spi-

ritism. A găsit o carte de vrăjitorie și a început să o studieze. Însă, la un moment dat, s-a speriat atât de tare de unele instrucțiuni, încât a distrus absolut orice obiect care avea legătură cu spiritele.

A pornit din nou în căutarea de răspunsuri. A vizitat mai multe biserici și a pus numeroase întrebări. Dar peste tot răspunsurile au fost derutante și neconvingătoare.

(Va continua.)

26 noiembrie

Minciunile Diavolului (2)

Rui a început să citească Biblia singur. A descoperit mențiunile cu privire la Sabat și a înțeles că se referea la ziua de sâmbătă, pentru că în portugheză „sâmbătă” se spune *sábado*. Dar nu auze ca vreo biserică să aibă ca zi de închinare sâmbăta.

După câteva săptămâni, a ascultat o emisiune la radio în care vorbitorul făcea reclamă la niște studii biblice gratuite. S-a înscris imediat și a început să studieze.

În scurt timp, a aflat răspunsuri la întrebările lui. Dar, până să termine de studiat, a cunoscut o tânără. Așa că a lăsat deoparte studiile biblice și și-a petrecut timpul cu ea. În cele din urmă, s-au căsătorit. În sfârșit, se simțea împlinit!

Totuși, când mergeau la biserică, în sufletul lui reînviau vechile lupte. Era convins că duminica nu era ziua biblică de închinare și știa că morții dorm, nu trăiesc pe lumea cealaltă. Tensiunile acestea îi afectau viața de familie, creând o atmosferă agitată. Se temea că, dacă avea să-și pună convingerile în practică, avea să-și distrugă căsnicia.

Într-o zi, a aflat că vărul soției lui era adventist de ziua a șaptea și că studiile biblice pe care le comandase erau sponsorizate de

advențiști. În sfârșit, găsisse răspuns la vechile lui întrebări. Totul se potrivea perfect! Rămânea însă o problemă: Cum avea să reacționeze soția lui când avea să afle de interesul lui pentru această biserică?

Când soția lui nu era acasă, Rui urmărea emisiunile unui post de televiziune adventist. Când ea pleca în vizită la părinții ei pentru mai multe săptămâni, el mergea la biserica adventistă. A găsit acolo o familie spirituală și locul unde știa că Dumnezeu dorea ca el să fie.

După mult zbucium sufletesc, i-a dezvăluit soției ce descopere. Ea nu l-a luat în serios, fiindcă îi cunoștea luptele spirituale încă din timpul prieteniei lor. Dar Rui știa că a găsit ce căuta de atâta vreme. A continuat să studieze și a cerut să fie botezat.

„Am găsit pacea sufletească”, spune el. „Diavolul nu mă mai sâcâie cu minciunile lui, pentru că am găsit adevărul!”

3 decembrie

Pentru lucrarea Domnului (1)

Experiența aceasta nu este despre mine. Este despre ce face Dumnezeu prin mine și despre ce poate face El prin orice om care se așază la dispoziția Sa.

Mi-am dorit dintotdeauna să fiu om de afaceri. La vârsta de douăzeci și unu de ani, am înființat prima mea companie de calculatoare pentru dotarea școlilor. Partenerul meu de afaceri a fost de la bun început Dumnezeu, iar El m-a binecuvântat mult.

Mai târziu, am achiziționat un magazin de software în franciză, care s-a dezvoltat rapid. În cinci ani, am trecut de la un singur angajat la cincizeci și am avut un profit extraordinar. Am oferit mulți bani pentru lucrarea misionară, dar simțeam că-mi lipsea ceva. Cu

timpul, am înțeles că nu era suficient să dau bani pentru misiune și că trebuia să mă implic personal. Împreună cu soția mea, am decis să participăm la lucrarea lui Dumnezeu de salvare a oamenilor.

Afacerile noastre au continuat să se dezvolte, dar am simțit că Dumnezeu mă îndemna să vând firma noastră cea mai mare. Am pus problema aceasta în mâinile Sale și firma s-a vândut mai repede și cu un preț mai mare decât mă așteptam.

Eram conștient că Dumnezeu nu are nevoie de banii mei și am înțeles că de fapt, El așteaptă să-I dau timpul meu. Misiunea nu este o activitate exclusivă de Sabat. Este o activitate de toate zilele. Dorința mea era să mă implic personal în misiune. L-am întrebat atunci pe Dumnezeu ce trebuia să fac.

Într-o zi, în timp ce discutam cu un frate de credință, și el om de afaceri, membru al Asociației Oamenilor de Afaceri Adventiști din Portugalia (cunoscută sub sigla ASI), i-am mărturisit despre dorința mea de a mă implica personal într-un proiect de evanghelizare. Nu mă gândeam la un proiect anume, tot ce-mi doream era să fiu călăuzit de Dumnezeu. L-am întrebat dacă auzise de vreun proiect de felul acesta. Mi-a cerut răgaz ca să caute.

În secunda următoare însă, i-a sunat telefonul și mi-a spus că era un apel important la care trebuia să răspundă. Când a revenit, mi-a spus că-l sunase un conducător al bisericii care i-a vorbit despre un proiect misionar pentru o țară în care evanghelizarea nu este permisă.

Pe măsură ce îmi prezenta detaliile, mi-am dat seama că acela era răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea mea! Țara în care urma să derulăm proiectul îmi era cunoscută. Știam limba locului și cultura și, ca om de afaceri, puteam ajuta. Știam că puteam ajunge acolo cu mai multă ușurință decât alții.

(Va continua.)

10 decembrie

Pentru lucrarea Domnului (2)

Am avut o întrevedere cu conducătorii bisericii din regiunea unde urma să derulăm proiectul și am pus la punct planul de instruire și dotare a 1 000 de laici pentru vestirea Evangheliei. În patria lor, evanghelizarea este teoretic interzisă prin lege, dar Dumnezeu a deschis uși.

Sincer, când am ajuns, nu ne așteptam să vină niciunul din cei 1 000 de membri care se înscrieseră. Dar au venit 1 300! Cei veniți peste numărul stabilit au știut că nu vor putea primi materiale, dar dorința lor de a învăța și de a lucra era de nestăvilit. Ce trupă frumoasă de laici avem acolo!

Nu ne era permis să importăm materialele sau DVD-playerele necesare pentru evangheliști, dar ne era permis să le cumpărăm sau să le producem noi pe teritoriul țării. O persoană are voie să cumpere un singur DVD-player și trebuia să avem grijă să nu le cumpere toți în același timp sau din același loc. Am cumpărat de pe piața neagră hârtie și celelalte lucruri necesare pentru a tipări broșurile care trebuie oferite împreună cu DVD-urile. A trebuit să facem toate acestea pe ascuns și nu putem povesti cum a intervenit Domnul de fiecare dată – cert este că a intervenit!

Le-am oferit voluntarilor cursuri și materiale și i-am trimis în lucrare. În prezent, o sută dintre ei activează cu normă întregă, la fel ca pionierii Misiunii Globale, dându-le oamenilor învățătură spirituală, botezându-i și înființând biserici noi. Ei au fost mutați în mare taină în zonele în care nu avem biserici. Acolo le vorbesc localnicilor despre dragostea lui Dumnezeu și ridică biserici noi.

În primele șase luni de activitate, evangheliștii noștri au studiat Biblia împreună cu mii de oameni doritori. Au primit

botezul peste 650 de persoane și au fost înființate șase biserici noi. Și acesta este doar începutul!

Sunt uluit câte face Dumnezeu prin familia mea, prin mine și prin atâția alții care s-au dedicat slujirii Sale oriunde sunt chemați. Noi suntem mâinile Sale, administratorii resurselor Sale. Prin noi, El Își extinde lucrarea într-o zonă a lumii în care n-am visat niciodată că lucrul acesta ar fi posibil.

Fiecare credincios este un administrator al resurselor încredințate de Dumnezeu, iar El îi va binecuvânta pe toți aceia dintre noi care sunt dispuși să se pună la dispoziția Sa cu tot ce am și tot ce sunt.

Experiența aceasta ne-a parvenit de la un om de afaceri adventist de ziua a șaptea din Portugalia.

17 decembrie

Deschide-mi inima! (1)

Am crescut într-o familie care m-a iubit și m-a stimulat din punct de vedere intelectual. Părinții ne-au tratat cu respect pe mine și pe fratele meu. Nu am suferit niciodată de foame și n-am dus lipsă de nimic. Dar religia nu făcea parte din viața noastră. Nu m-am gândit niciodată că ar putea exista Ceva sau, mai bine zis, Cineva acolo sus, dincolo de lumea mea palpabilă. Și nu mi-am închipuit niciodată că acest Cineva avea să-mi vorbească!

Părinții mei se certau des și, când eu aveam zece ani, s-au despărțit. Tatăl meu avea o funcție ultrasecretă în armată, iar mama era funcționară la primărie. După divorț, am locuit cu mama și cu fratele meu. Am absolvit liceul și îmi făceam planuri de viitor.

Într-o zi, am dat din întâmplare peste un fost coleg de școală. Nu fuseserăm apropiați, dar aveam o filosofie de viață asemănătoare. La un moment dat, a început să-mi vorbească despre religie. În mijlocul străzii, Kveto mi-a vorbit despre Isus Hristos, despre dragostea lui Dumnezeu pentru mine și despre Biblie și profeții. Vorbea cu mult entuziasm, iar privirile trecătorilor deveneau de-acum stânjenitoare. N-am mai răbdat să-l ascult. Mi-am cerut scuze și am plecat, mirat de schimbarea lui radicală.

După aceea, m-am mai întâlnit cu el pe stradă de câteva ori. Și de fiecare dată canaliza discuția spre religie. El vorbea, eu ascultam și îi puneam, din când în când, câte o întrebare care speram eu să fie încuietoare. Dar, cu bruma mea de cunoștințe despre religie și despre Biblie, n-aveam nicio șansă să-l încui pe Kveto!

Și, de fiecare dată când îl întâlneam, mă invita să studiez profețiile acasă la el. Într-un final, am acceptat. Toată discuția era însă un duel: Kveto încerca să-mi demonstreze că Dumnezeu există, iar eu, că Dumnezeu nu există. I-am spus că Biblia nu era o carte pe care te puteai baza și că nu putea fi adevărat ce scria în ea. Și cu asta, am crezut că l-am pus la punct.

Kveto se ruga întotdeauna înainte de a studia Biblia cu mine și, cum aveam să aflu mai târziu, se ruga și după ce plecam. Pe măsură ce înaintam în studiul profețiilor, deveneam tot mai curios să știu ce spunea Biblia despre viitor. Am studiat cu el cărțile Daniel și Apocalipsa și câteva dintre cărțile lui Ellen G. White.

Apoi s-a întâmplat ceva neașteptat. După studiul Bibliei, am ajuns acasă și m-am plecat pe genunchi ca să mă rog – eu singur, pentru prima oară în viața mea! Nu aveam o cerere specială; pur și simplu îmi doream să intru în legătură cu Stăpânul universului.

(Va continua.)

Deschide-mi inima! (2)

Cam la șase luni după primul meu studiu biblic, Kveto m-a invitat la biserică. Citeam deja Biblia și eram curios să știu ce fel de biserică susține adevărurile ei, așa că am acceptat. Eram curios, dar eram și precaut, pentru că nu voiam să mă las păcălit cumva.

Clădirea bisericii nu mi-a atras atenția cu nimic, dar, când am intrat în ea, am fost impresionat că toți au dat mâna cu mine. Știind că sunt o fire retrasă, Kveto mă avertizase dinainte că membrii bisericii erau prietenoși. Atmosfera din acel loc mi s-a părut diferită, era plină de pace, ordine și afecțiune!

Mi-a plăcut foarte mult serviciul divin, căldura cu care am fost primit și am început să frecventez biserica în fiecare Sabat. Acum înțeleg că Duhul Sfânt mi-a deschis inima și mintea ca să pot înțelege adevărul. Mi-am dat seama de sărăcia mea spirituală. Dumnezeu mi-a dat credință și mi-a schimbat inima!

Mama și fratele meu au remarcat că eram altfel. M-au luat la întrebări, de teamă să nu fi fost păcălit de vreo sectă. Au văzut că aveam convingeri puternice și nu m-au oprit niciodată să merg la biserică sau să citesc Biblia.

La ocaziile următoare de studiu împreună cu Kveto, am abordat și alte aspecte ale credinței în Dumnezeu, precum și alte doctrine. Am participat regulat la prezentările despre Daniel și Apocalipsa. Reluarea studiului acestor cărți mi-a fost utilă pentru că am putut să le înțeleg mai bine și pentru că am primit răspuns la unele întrebări pe care nici nu știam cum să le formulez.

Mi-am predat viața lui Dumnezeu la un an după prima mea întâlnire cu Kveto pe stradă. Am primit botezul într-o vineri seara, sub cerul liber. L-am simțit pe Dumnezeu aproape în timp ce răspundeam la întrebările pastorului și în timp ce rosteam mărturia

de credință. În Sabat, am fost primit oficial ca membru al bisericii. Aveam douăzeci de ani.

Câtă răbdare și grijă are Dumnezeu Atotputernic! Sunt uimit la gândul că Acela care conduce întregul univers S-a aplecat spre mine ca să mă scape de erorile acestei lumi! El m-a mântuit și mă ajută zi de zi să înțeleg mântuirea! Și a intervenit chiar în perioada în care căutam să-mi croiesc un drum în viață. După botez, am studiat la Seminarul Teologic Adventist din Praga pentru a deveni un instrument în mâna lui Dumnezeu pentru câștigarea sufletelor.

Îl dau slavă lui Dumnezeu și îi mulțumesc pentru Kveto, care nu m-a abandonat când nu am crezut ce-mi spunea!

Jozef Plachy este pastor hirotonit adventist de ziua a șaptea și slujește ca director al Departamentelor Copii, Școala de Sabat și Exploratori din Conferința Slovacă.

31 decembrie

În căutarea sensului spiritual

Am crescut în Košice (Cașovia), Slovacia, un oraș din estul fostei Cehoslovacii. Când aveam cincisprezece ani, părinții mei au divorțat. Mama mea s-a mutat în Praga, iar eu am rămas cu tata.

Fiind licean, îmi doream să fiu *cool*, așa că la șaisprezece ani am început să fumez și să consum alcool. Nu am avut nevoie de mult timp ca să-mi dau seama că țigara și băutura mă lăsau și mai sărac sufletește decât la început.

Când venea să ne vadă, mama stătea la niște vecini pe care îi știam bisericofi. Odată, ei ne-au invitat la adunările lor. Atunci, am început să înțeleg că Dumnezeu există, că El mă iubește și îmi poartă de grijă.

Când a observat că mă interesa religia, tatăl meu m-a îndrumat către catolicism, religia familiei sale. A aranjat cu un preot să particip la niște cursuri și am început să iau parte la mesă în fiecare duminică.

După câteva săptămâni, am văzut un afiș care anunța organizarea unei grupe de studiu biblic în cartierul nostru. Pe o perioadă de câteva luni, am participat simultan la grupa de studiu și la clasele de doctrină din Biserica Catolică. Preotul a auzit de grupa de studiu și le-a interzis enoriașilor să ia parte la ea, amenințându-i cu excomunicarea.

Dar mie îmi plăceau studiile biblice și le găseam interesante. Ele mă încurajau să ascult de Biblie și nu de învățăturile vreunei biserici, indiferent cum se numea ea. Odată, pastorul ne-a vorbit despre adevărata biserică biblică. Eu nu știam unde exista o astfel de biserică și l-am rugat să ne spună ce biserică avea la bază aceste principii. El a răspuns că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Mai auzisem de biserica aceasta. În ocazia anterioară, fusese prezentat subiectul zilei de odihnă. M-am dus acasă, am căutat cuvântul „Sabat” în dicționar (un dicționar din vremea comunismului) și am găsit în definiția lui precizarea că adventiștii de ziua a șaptea respectă Sabatul!

Studiile biblice au fost urmate de o campanie de evanghelizare. Ea mi-a întărit convingerea că Biserica Adventistă este biserica adevărată. Când am văzut cât de mulți tineri își predau viața lui Isus, am fost mișcat și m-am decis să iau și eu viața de la capăt împreună cu Isus. Am primit botezul la opt luni după primul studiu biblic.

Mulți oameni, unii tineri, unii nu chiar atât de tineri, vor să găsească un sens în viață. Darurile voastre pentru misiune îi vor sprijini în această căutare. Vă mulțumim pentru darurile voastre!

Adaptare după o relatare scrisă de Vojtech Pekarick, care a studiat la Seminarul Teologic Adventist de Ziua a Șaptea de lângă Praga, Republica Cehă.

